

Gods liefdesweg met Zijn volk (2)

Schriftlezing: Jozua 7:10-26

Nederlandse Geloofsbelijdenis: artikel 1

Tekst voor de prediking: Hosea 2:14

Psalm 130: 2, 4

Psalm 119: 69

Psalm 138: 3, 4

Psalm 118: 10a, 9b

Psalm 35: 13

En Ik zal haar geven haar wijngaarden van daar af, en het dal Achor tot een deur der hoop; en aldaar zal zij zingen, als in de dagen harer jeugd, en als ten dage, toen zij optoog uit Egypteland.

God riep Mozes en zond hem naar Zijn verdrukte volk in Egypte met de rijke belofte dat dat volk verlost zou worden uit dat diensthuis, onder het juk van Farao. En het wonder werd nog groter toen de dag aanbrak dat de Heere Zijn belofte ook daadwerkelijk ging vervullen, in die nacht dat het paaslam geslacht moest worden, dat het bloed opgevangen moest worden om gestreken te worden aan de posten en aan de bovendorpel van de deuren van de huizen van de Israëlieten, en dat zij achter dat bloed veilig waren voor de verderfengel, die de eerstgeborenen zou moeten doden naar Gods recht.

Zo leidde de Heere Zijn volk uit het diensthuis, op weg naar het beloofde land. Maar o, wat werd het voor dat volk benauwd toen de Heere hen met een omweg leidde en niet de kortste weg naar het beloofde land met hen ging, maar hen leidde naar de Rode Zee, waar zij op een punt kwamen dat zij geen kant meer op konden. Voor hen was de zee, aan beide zijden lagen de hoge bergen, en inmiddels was Farao met een machtig leger achter Israël aangekomen en had het volk ingesloten. Wat nu?

Toen werd in één ogenblik de weg naar het beloofde land geblokkeerd. Opeens was daar een dichte deur, die de verdere gang naar het beloofde land versperde. Maar wat niemand kon openen, dat deed God Zelf. Hij baande door de woeste baren en brede stromen een pad voor Zijn volk. En toen kon dat volk verder reizen, door een geopende deur, naar de overkant van de Rode Zee.

En wat deed het volk toen zij aan de overkant van de Rode Zee allemaal gekomen waren, tot de kleinste kinderen toe, met al het vee dat hun toebehoorde? Toen werd dat volk vervuld van het wonder en begonnen zij daar aan de oevers van de Rode Zee te zingen. Het volk begon een lied te zingen ter ere van Gods wonderlijke daden. Het volk begon een lied te zingen als een dankbaar antwoord op de verlossing die de Heere zo wonderlijk had gegeven.

Moet die geschiedenis, dat wonderlijke gebeuren in de heilsgeschiedenis, de profeet Hosea niet voor ogen gestaan hebben toen hij, eeuwen later, tegen het volk mocht profeteren: *En Ik zal haar geven haar wijngaarden van daar af, en het dal Achor tot een deur der hoop; en aldaar zal zij zingen, als in de dagen harer jeugd, en als ten dage, toen zij optoog uit Egypteland?*

Ook deze woorden spreken, net als vers 13 van afgelopen zondagmorgen, van Gods liefdesweg met Zijn volk. Daarom schrijf ik ook vanavond boven de prediking:

Gods liefdesweg met Zijn volk

We letten op drie gedachten:

1. De terugkeer naar het beloofde land toegezegd

2. De deur van het beloofde land geopend

3. Het wonder in het beloofde land bezongen

1. De terugkeer naar het beloofde land toegezegd

Gemeente, in Psalm 25 horen wij David een diep woord belijden. Dan bedoel ik vanavond vers 8: *De HEERE is goed en recht; daarom zal Hij de zondaars onderwijzen in den weg.*

Heeft de Heere die boodschap, dat Hij goed en recht is, ook feitelijk niet laten verkondigen door de profeet Hosea? O, het was naar Gods recht dat Hij dat volk naar de ballingschap moest voeren. Het was naar Gods recht dat het in een woestijn terecht moest komen, om daar getuchtigd te worden. Ja, dat was naar Gods recht. Maar wat hebt u zondag gehoord? Achter deze weg van Gods recht klopte nochtans een hart vol van goddelijke liefde. Want de Heere heeft Zijn volk gelokt en gevoerd in de woestijn. En Hij heeft ervoor gezorgd dat Zijn volk in de woestijn, in de ballingschap, niet zou omkomen. Maar daar, juist daar, heeft Hij naar het hart gesproken.

Is dat geen blijk van Zijn goedheid? Is dat niet een blijk van Zijn genade voor Zijn volk? Ja waarlijk, de Heere is goed en recht. En daarom zal Hij Zijn volk onderwijzen in de weg. Welke weg? Wel, deze weg. De weg naar het beloofde land. De weg waarvan de Heere ook elders zegt dat Sion door recht verlost zal worden en haar wederkerenden door gerechtigheid.

Dat is nu wat de Heere gaat beloven. Dat laat Hij Hosea profeteren. Nee, dat volk zal niet altijd in die woestijn, in die ballingschap, moeten blijven. Maar op Gods tijd mag het terugkeren naar het beloofde land.

Wat een trouw van de Heere. En in het leven van degenen die de Heere vrezen, wordt deze eigenschap van God een steeds groter wonder: onbezweken trouw. Want degenen die de Heere vrezen, komen er telkens weer achter hoe ontrouw zij in zichzelf blijven. En hoe komt dat openbaar? Dat zij dagelijks weer struikelen in de zonde. Zij maken het zich telkens weer waardig dat de Heere hen opnieuw in die woestijn zou zenden. En bij tijden doet de Heere dat ook, in Zijn wijsheid. Maar steeds zal Hij dan ook weer waarmaken:

God bracht na tegenheden

Hen weer op 't rechte pad,

En richtte hunne schreden

Naar een gewenste stad.

O, welke trouw van de Heere. O, die trouw is met recht, zoals Psalm 89 het zegt, een onbezweken trouw. Die trouw zal nooit bezwijken. Al zouden er van de kant van de mens duizend redenen zijn, die trouw des Heeren is werkelijk onbezweken.

Kijk, gemeente, die trouw komt nu ook openbaar in onze tekst. Nadat de Heere gesproken heeft: *Daarom, zie, Ik zal haar lokken, en zal haar voeren in de woestijn; en Ik zal naar haar hart spreken,* staat er geen punt. Nee, de Heere gaat verder spreken: *En Ik zal haar geven haar wijngaarden van daar af.*

Die belofte zal straks waarde gaan krijgen voor die ballingen in de woestijn van Babel. Want als dat volk straks in die woestijn terecht zal komen, dan zijn daar niet de wijngaarden te vinden die wel te vinden waren in het beloofde land. En nu gaat de Heere beloven, terwijl zij daar in die woestijn zijn: *Ik zal haar geven haar wijngaarden van daar af.*

Weet u wat dat heel eenvoudig betekent? Daar, in die woestijn, waar geen wijngaarden zijn, maar wel in het beloofde land, wil de Heere met deze woorden zeggen: O Mijn volk, Ik ga je weer terugbrengen naar het beloofde land dat Ik u gegeven heb. Dat land dat vol is van wijngaarden. Dat land dat een overvloedig land is, een land vloeiende van melk en honing. Dat bijzondere stuk land in deze wereld, waar zovele zegeningen te vinden zijn. Naar dat land mag het volk weer terug.

Zie, dat belooft de Heere nu aan een volk dat straks door eigen schuld in de woestijn terecht moet komen. Wat een wonder. En waarom is dat een wonder? Wel, het was door eigen schuld dat de Heere al die zegeningen van dat beloofde land, waar ook heel letterlijk die wijngaarden bij hoorden, van dat volk heeft afgenomen. En zij hadden niets kunnen meenemen uit dat beloofde land. De Heere had alles van hen beroofd.

En nu het wonder dat in onze tekst gaat schitteren: wat de Heere eerst van het volk heeft afgenomen, wordt hier opnieuw beloofd.

Waarom gaat de Heere al die zegeningen die Hij eerst afgenomen heeft, opnieuw weer aan dat volk geven? Dan kom ik bij de beeldspraak van het boek Hosea terecht. Het volk wordt daar getekend als de bruid, de vrouw van God. En de Heere openbaart Zich in dat boek als haar Man. De Heere was met dat volk een verbond aangegaan. En we zouden het in het licht van Hosea zo kunnen zeggen: dat was een huwelijksverbond.

En als de Heere met een mens in een huwelijksverbond treedt, dan treedt Hij daarin als het ware in gemeenschap van goederen. Daarom kan de Heere tot Zijn volk zeggen: alles is uwe. Dus ook dat land met zijn inkomsten was van dat volk. Daarom spreekt de Heere in onze tekst van *haar wijngaarden*. Dat had Hij aan dat volk gegeven. En omdat de Heere het aan dat volk gegeven had, hadden zij er recht op. Genaderecht.

Maar wat heeft dat volk nu gedaan? Wat heeft die bruid gedaan? Wat heeft die vrouw van God gedaan? Zij heeft dat genaderecht verspeeld met haar geestelijke hoererij. Toen raakte dat volk haar rechten kwijt. En dat hebben zij moeten inleven in de woestijn. Dan heb je geen rechten meer. Geen recht meer op één kruimeltje genade.

En nu dat wonder, dat hier in onze tekst gaat schitteren: al heeft dat volk alle genaderechten verloren, vanuit dat volk bezien, vanuit God bezien bleef het genaderecht overeind staan. En hoewel de Heere Zijn volk getuchtigd had en beroofd had van al die zegeningen, gaat Hij Zijn volk opnieuw, en dieper dan ooit, leren wat genade is. En als de Heere dan met deze belofte komt: *En Ik zal haar geven haar wijngaarden van daar af*, dan belooft Hij aan Zijn volk dat zij weer hersteld worden in die oude, kwijtgeraakte rechten. Dan gaat Hij hen herstellen in dat Goddelijke genaderecht en nieuwe zegeningen schenken.

Wat een wonder. Dat is ten diepste de inhoud van de terugkeer naar het beloofde land.

En daar kunnen wij lessen uit trekken uit wat we tot hiertoe uit het boek Hosea hebben overdacht. Het eerste wat in Hosea 2 tot ons komt, is: God is een God van orde. Hij heeft vanwege de zonde het volk in de woestijn gevoerd. Dat was een daad van Zijn recht. Maar toen zij daar in die woestijn kwamen, gaf Hij een belofte. En die belofte was voor hen als een medicijn. Juist voor degenen die uitzagen naar verlossing. Want in de ballingschap blijft een overblijfsel naar Gods verkiezing, dat wedergeboren is tot een levende hoop, dat het zaligmakende geloof ontvangen heeft, waardoor zij de beloften hebben mogen omhelzen en werkzaam werden met die belofte dat zij terug mochten keren. Ja, dat gaf een uitzien: wanneer komt die dag dat de Heere Zijn belofte gaat vervullen?

Ziet u de orde van God? Zijn recht, Zijn belofte, en Zijn vervulling.

En is dat niet herkenbaar in het leven van de ware gelovigen? Bij alle verschillen in de leidingen die de Heere met Zijn kinderen houdt, zijn dit toch wel grondtonen in het geestelijke leven, waaraan je ook in een week van voorbereiding jezelf mag toetsen.

Want voor wie is het eigenlijk, die tafel van Gods verbond? Is zij niet voor degenen die toch iets geleerd hebben van Gods recht? En die iets geleerd hebben van wat het is om een zondaar te zijn, een vloekwaardige voor God? Die in de binnenkamer voor God hebben leren bukken, hun schuld hebben leren belijden, en onder God klein geworden zijn? Maar die juist dan waarde gaan zien in de beloften, in die gewisse beloften die spreken van Jezus Christus als de enige grond waarop hun zonden vergeven zullen worden? Voor mensen bij wie die beloften waarde gaan krijgen. Die niet rusten kunnen voordat die belofte ook heel persoonlijk vervuld wordt. Dan ga je uitzien. Uitzien naar Gods genade.

En laat ik het met de beeldspraak van onze tekst zeggen: dan ga je uitzien naar vruchten uit die wijngaarden die de Heere aan Zijn volk gegeven heeft. En die wijngaarden die de Heere aan Zijn Kerk geeft, dat zijn nu de genadeweldaden die de Heere Jezus verworven heeft en die Hij gaat uitdelen aan Zijn volk.

Toen ik daarover zat te mediteren, kwam een diep gedeelte uit het Avondmaalsformulier mij voor de geest. Ik zag voor een ogenblik dat wat daar staat, met recht druiven genoemd mag worden uit de wijngaarden die de Heere aan Zijn Kerk geeft.

Welke druiven zijn dat?

Hij droeg voor ons de last van den toorn Gods, toen het zweet Zijns aangezichts werd als grote druppelen bloeds. Hij liet Zich binden, opdat Hij ons zou ontbinden. Hij heeft ontelbare smaadheden geleden, opdat wij nimmermeer te schande zouden worden. Hij is onschuldig ter dood veroordeeld, opdat wij voor het gericht Gods zouden vrijgesproken worden. Ja, Hij heeft Zijn gezegend lichaam aan het hout des kruises laten nagelen, opdat Hij het handschrift onzer zonden daaraan hechten zou. En heeft also de vervloeking van ons op Zich geladen, opdat Hij ons met Zijn zegening vervullen zou. En heeft Zich vernederd tot in de allerdiepste versmaadheid en angst der hel, met lichaam en ziel, aan het hout des kruises, toen Hij riep: Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten? Opdat wij tot God genomen en nimmermeer van Hem verlaten zouden worden. En heeft eindelijk met Zijn dood en bloedstorting het nieuwe en eeuwige testament, dat verbond der genade en der verzoening, besloten, toen Hij zeide: Het is volbracht.

Wat een druiven, hè? Hebt u ze wel eens gekregen? Heeft de lieve Heere Jezus wel eens deze druiven, met eerbied gesproken, in uw mond gelegd, in uw hart gebracht? En hebt u ook geproefd hoe zoet, hoe kostelijk zoet, die druiven zijn van Zijn wijngaard, die de wijngaarden van Zijn bruidskerk zijn?

En in welke weg die geestelijke druiven zo heel persoonlijk uw deel kunnen worden, ook dat heeft de Heere laten verkondigen in de belofte die wij vanavond overdenken. Want wat horen wij de Heere nog meer zeggen? *Ik zal haar ook geven het dal van Achor tot een deur der hoop.*

2. De deur van het beloofde land geopend

Als de Heere in onze tekst spreekt over het dal van Achor, dan weet het volk Israël heel goed wat de Heere daarmee bedoelt. Iedere Israëliet kende die vruchtbare vallei ten zuiden van de stad Jericho. Dat was een buitengewoon schoon deel van het beloofde land. En vanuit het zuiden

gezien was dat als het ware een deur naar het beloofde land. Zo heeft het volk Israël dat ook zeker ervaren toen zij eeuwen geleden onder leiding van Jozua juist daar, bij die vallei, terechtgekomen zijn, nadat zij veertig jaren in de woestijn hadden rondgezworven. Daar stonden zij als bij de deur van het beloofde land.

Ja, toen werd dat dal van Achor met recht een deur der hoop. O, toen het volk daar aangekomen was, nadat zij door de Jordaan getrokken waren in de vervulling van Gods belofte, daar lag dat land voor hen dat de Heere hun beloofd had. Zij stonden als het ware in de poort, in die vallei, het dal van Achor. En toen het volk daar gekomen was, werd de hoop en de verwachting aangewakkerd: nog even, en wij mogen dit land als een erfenis uit de hand van de Heere ontvangen.

Dat is één betekenis van het dal van Achor in onze tekst: jawel, een deur der hoop.

Maar Gods Woord zegt nog iets over dat dal van Achor. Ja, nog iets heerlijk over die vallei daar ten zuiden van Jericho. Want weet u, toen het volk Israël daar gekomen was, toen hield het regenen van het manna op. Wat zij veertig jaren lang hadden gekregen, hield op. Het was niet meer nodig, want zij kregen wat anders te eten. En wat hebben zij daar in die vallei gegeten? Het overjarige koren van het beloofde land. Van datgene wat in dat beloofde land te vinden was. Daar, in die vallei, ook in het dal van Achor, hebben zij al mogen genieten van de inkomsten van het beloofde land.

En wat denkt u, gemeente, hoe zullen die Israëlieten dat gegeten hebben, dat kostelijke geroosterde koren uit dat beloofde land?

En tegen die achtergrond predikt de profeet Jesaja in hoofdstuk 65 ook over het dal van Achor. Hij noemt dat dal van Achor een runderleger. Wat wil dat zeggen? Wel, zoals een herder of veehouder zijn vee doet rusten in de grazige weiden van een vallei, zo bracht de Heere Zijn volk in het dal van Achor. En daar deed Hij hen eten van dat overjarige koren. Hij deed het volk als het ware neerliggen en rusten. Toen werd het dal van Achor op dat moment een plaats van rust, van genieting, van levendige hoop.

Daar in dat dal van Achor had het volk kunnen zingen: *De HEERE is mijn Herder, mij zal niets ontbreken. Hij doet mij nederliggen in grazige weiden; Hij voert mij zachtken aan zeer stille wateren. Hij verkwikt mijn ziel.*

Dat is de tweede betekenis van het dal van Achor als een deur der hoop. Het is ook een deur van rust. Een deur van genieting.

Maar er is nog een derde betekenis van het dal van Achor. Dat dal spreekt niet alleen van Gods genade, maar ook van Gods recht. Want er is nogal wat gebeurd in dat dal. We hebben het samen gelezen. Het dal van Achor blijkt uit Jozua 7 een dal van beroering te zijn. Die vallei werd een dal van Gods gericht.

Waarom?

We kennen de geschiedenis. Als door een wonder heeft de Heere de stad Jericho, als eerste stad, in de handen van Jozua gegeven. Gevallen zijn die muren op een wonderlijke wijze. *Door het geloof zijn de muren van Jericho gevallen, als zij tot zeven dagen toe omringd waren geweest.* Het was een grote gave van de Heere voor Zijn volk. Het was als het ware de eerste gave die de Heere in het beloofde land schonk. En daarom had de Heere gezegd: omdat dit de eerste gave van overwinning is, behoort die Mij toe. Net zoals het met de oogst zou gaan: de eerstelingen zijn voor de Heere, en wat daarna komt is voor het volk. Zo zegt de Heere hier: de stad Jericho is voor Mij, met alles wat

erin te vinden is. En alles wat daarna in jullie handen komt, is voor jullie. Daarom mocht niemand iets meenemen uit de stad Jericho.

Maar het is wel gebeurd. Nog wel door iemand uit de stam van Juda, waaruit straks Christus zou voortkomen. Het is Achan. Hij vond drie waardevolle dingen onder het puin. Hij nam het mee naar huis en begroef het onder zijn tent. En de Heere nam dat heel hoog op, zo hebben we gelezen. Hij spreekt van een ban in het leger. Er lag een verborgen zonde onder het volk. En zolang die zonde er lag, mocht het volk niet verder optrekken. Daarmee werd de deur naar het beloofde land alsnog toegesloten. Op slot.

Daarom verloor het volk ook de strijd tegen het tweede stadje, Ai. En dat bracht Jozua op de knieën voor God. En in die weg kwam hij erachter wat er aan de hand was. Er lag een verborgen zonde. Die moest eerst worden opgeruimd. En het is gebeurd. In de weg van het werpen van het lot werd uiteindelijk Achan aangewezen. Hij was een dief van God. Hij had God bestolen. Want heel die stad Jericho was voor de Heere. Dat was de zonde van Achan.

En al sprak hij uit: *Waarlijk, ik heb tegen den HEERE, den God Israëls, gezondigd, en alzo en alzo gedaan*, toch blijkt dat het niet oprecht was wat hij beleed. Hij voegde er namelijk wat aan toe: *Ik zag onder den roef een schoon mantelkleed, en tweehonderd sikkelen zilver, en een gouden tong, welks gewicht was vijftig sikkelen; en ik kreeg lust daartoe, en ik nam ze*. De manier waarop Achan dit onder woorden brengt, laat doorklinken dat hij eigenlijk niet kan begrijpen waarom deze misdaad van hem nu zo hoog wordt opgenomen. Hij wil als het ware een beetje begrip vragen. Ja, hij heeft verkeerd gedaan, maar is het nu zó erg dat ik die drie dingen heb meegenomen, terwijl het merendeel bleef liggen onder het puin? Zo zwaar is dat toch niet?

Achan wil zijn zonde verkleinen. Achan beleed niet echt oprecht zijn zonde en schuld. Achan zocht een excuus. Maar dat red je nooit voor God. Dat houdt het niet in het gericht.

En daarom moest naar Gods recht het vonnis voltrokken worden. Achan werd gestenigd. Ja, daar, in die vallei, in die deur der hoop, in die vallei van rust en genieting, daar werd deze vallei een dal van het gericht. Daar werd het een dal van totale wanhoop voor Achan en zijn gezin. En naar het verdiende oordeel van God zijn zij zo de eeuwigheid ingegaan. Ook dat predikt het dal van Achor.

En ook dat moest het volk weten in de ballingschap. Waarom? Omdat zij feitelijk hetzelfde hadden gedaan. Zij hebben God bestolen. Weet u het nog van zondag? Niet alleen geestelijke hoererij, maar ook geestelijke diefstal. Zij hebben de gaven van God aan de Baäl gegeven. De most en de olie, het goud en het zilver, waren voor Baäl bestemd. Daarom heeft de Heere hen gevoerd in de woestijn. Daarom kwamen zij als het ware in een dal van Achor terecht.

En toch, o wonder van genade, dat dal van Achor werd voor hen niet de totale ondergang. De Heere laat het Hosea profeteren: het dal van Achor zal niet de ondergang betekenen voor dat zondige volk, maar dat dal van Achor zal een doorgang worden naar het beloofde land. Jawel, een deur der hoop, die de Heere Zelf gaat openen. In een weg van tuchtiging, in een weg van loutering, in een weg van vernieuwing.

Nee, helaas niet voor iedereen. Ook in de ballingschap zijn er velen geweest die de dood in de woestijn hebben gevonden, net als Achan. En zo is het nog, gemeente. Zolang je onbekeerd bent, onverzoend bent, is er een gesloten deur. En dat zou de onbekeerden moeten verschrikken: een gesloten deur. Of je nu wettisch onbekeerd bent, of een schijngelovige, of een werelds mens, voor een onbekeerde is de deur der hoop gesloten.

Die deur wordt alleen geopend voor dat overblijfsel dat de Heere zal doen wederkeren. Die deur zal geopend worden voor ballingen, die arm en ellendig zijn. Voor mensen die niet meer boven Achan staan, maar die bukken in het stof en zeggen: O God, ik ben als Achan. Ik heb ook geestelijke hoererij bedreven. Ik heb U ook bestolen. Zoals de ballingen in de ballingschap.

Dat zijn nu mensen die in de schuld komen voor God. En die bij tijden diep buigen voor Gods aangezicht. En onder tranen zingen zij met hun hart:

*Gedenk niet meer aan 't kwaad dat wij bedreven;
onze euvel daden word' ons uit gunst vergeven;
waak op, o God, en wil van verder lijden
ons klein getal door Uwe kracht bevrijden.
Help ons, barmhartig HEERE,
Uw groten Naam ter ere;
Uw trouw koom' ons te stade;
verzoen de zware schuld,
die ons met schrik vervult;
bewijs ons eens genade.*

Kijk, dat zijn mensen die niets meer verbergen. Die worden eerlijk gemaakt. Zij gaan ook speuren naar verborgen zonden, die in de weg zouden kunnen staan. En die gaan zich ook in een week van voorbereiding oprecht onderzoeken, of er inderdaad tussen de Heere en hun ziel geen belemmeringen liggen om tot de tafel des Heeren te mogen komen. En zij gaan ontdekken dat zij met hun zonde telkens weer een scheiding maken tussen God en hun ziel. En zij gaan het zien: elke keer als ik weer zondig, sluit ik met die zonde die deur der hoop weer toe.

Daarom liggen zij daar, in dat dal van Achor. En zij zeggen: Heere, ik heb weer gezondigd, en ik ben Uw gramschap dubbel waardig.

Maar juist daar heeft de Heere het dal van wanhoop gemaakt tot een deur der hoop.

Waarom?

Misschien hebt u het vanavond al mogen doen: er is een lijn te trekken tussen dat dal van Achor, het dal van het gericht, en de heuvel Golgotha, waar Christus Jezus aan het kruis werd genageld. Waar Hij hing als het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt. Waar Christus ten volle heeft gebogen onder het recht van God. Waar Hij Zich liet treffen door de vloekpijlen van de wet. Waar Hij de volle toorn van God over de zonde heeft gedragen. En waar Hij alles, alles heeft volbracht.

Daarmee opende Hij een deur. Een deur naar de troon van Gods genade. Naar het hart van God, dat verzoend is in het bloed van Christus. Een weg gebaad naar het Vaderhart van God. Want het voorhangsel scheurde van boven naar beneden. De deur der hoop werd geopend.

Dat, gemeente, is de poort des Heeren, waar het rechtvaardige volk door zal treden.

3. Het wonder in het beloofde land bezongen

Degenen die geboren zijn tot een levende hoop, kennen het gebed: *Ontsluit, ontsluit voor mijne schreden de poorten der gerechtigheid.*

Dat is nu een gebed dat geboren wordt in het hart van een veroordeelde zondaar. Dat is een gebed van iemand die ligt in het dal van Achor en uitziet naar verlossing. Dat is een zondaar die verstaat waar het over gaat: een poort der gerechtigheid. Dat heeft hij geleerd op de school van de Heilige

Geest. Hij heeft geleerd wat Gods gerechtigheid eist, namelijk dat de zonde tegen de allerhoogste Majesteit Gods bedreven is, en daarom met de hoogste, dat is met de eeuwige straf, gestraft moet worden. Dat is Gods gerechtigheid.

Zo iemand is gaan geloven dat de Heere het zeer nauw neemt met de zonde. Hij heeft leren buigen voor het feit dat de Heere de zonde echt niet ongestraft kan laten.

Mag ik eens vragen, juist in een week van voorbereiding: bent u het daarmee eens geworden, dat de Heere zó rechtvaardig is dat Hij niet één zonde ongestraft kan laten? En hebt u daarmee ook leren buigen in dat dal van Achor, wanhopend aan uzelf? Hebt u erachter gekomen: ik kan vanuit mijzelf eigenlijk maar één ding, en dat is schuld met schuld vermeerderen?

Dan hoor ik u zingen terwijl u daar ligt in dat dal: *Een stroom van ongerechtigheden had d' overhand op mij.*

En als de Heere dan eens tot u komt en zegt: *Die van ulieden zonder zonde is, werpe eerst den steen op haar*, zou het dan niet recht zijn als Hij dat deed? Want Christus is zonder zonde. En Hij heeft het recht de stenen van het gericht te grijpen en u daarmee te werpen in de rampzaligheid. En wat kunt u daar nog tegenin brengen? Niets. Want het is verdiend.

En daar ligt u dan in dat dal.

En wat gaat de Heere doen? Gaat Hij een steen grijpen? Gaat Hij een steen op u werpen? O nee. Juist in dat dal van veroordeling gaat Hij een deur openen, de deur der hoop. Hij gaat uw hoofd omhoogheffen, Zijn gunst doen aanschouwen. Hij geeft u oren des geloofs om Zijn stem te horen. En wat gaat Hij zeggen in dat dal van Achor? *Ik ben de Deur; indien iemand door Mij ingaat, die zal behouden worden; en hij zal ingaan en uitgaan, en weide vinden.*

Als u daar ligt en de Heere heft uw hoofd omhoog, en u mag met ogen des geloofs Hem zien, Die zegt: *Ik ben de Deur*, dan krijgt uw gebed een wending. Dan gaat u roepen: *Ontsluit, ontsluit voor mijne schreden de poorten der gerechtigheid.* Want dan gaat u het geloven, echt geloven, ziende op Christus: *Dit is, dit is de poort des HEEREN, daar zal 't rechtvaardig volk door treên.*

Is dat geen wonder? Die deur der hoop is Jezus Christus Zelf.

En weet u wat God de Vader gedaan heeft? Hij heeft Christus als de deur der hoop uit die hoge hemel zo laag op de aarde neergezet, dat een zondaar die diep moet buigen in dat dal, erbij kan. En die gaat ontdekken dat die deur geopend is. Ja, die gaat ontdekken dat, als hij misschien nog niet ziet dat die deur geopend is, hij op die deur mag kloppen, en dat de Heere het beloofd heeft: *Klopt, en u zal opengedaan worden.*

En die gaat ontdekken: nu gaat die deur open niet omdat ik zo goed geklopt heb, maar nu gaat die deur open omdat Christus dat verworven heeft op Golgotha. Nu is die deur geopend omdat uit Christus het bloed gevloeid heeft, dat als het ware stroomt naar de genadetroon van God, naar een verzoend God, naar het Vaderhart van God.

Het is beeldspraak wat ik nu gebruik, maar ik zeg het ter verduidelijking. Als ik Christus vanavond mag schilderen als de deur der hoop, dan moet ik denken aan die deuren eeuwen geleden in Egypte, waar de zijposten en de bovendorpel dropen van het bloed van het geslacht lam. Dan zie ik daar zo'n eerstgeboren jongen staan, buiten bij de deur. Hij heeft gezien hoe dat schaap geslacht moest worden, hoe dat bloed opgevangen werd en hoe het gestreken werd aan die deur. Alles sprak van Gods recht. Alles sprak van de dood. Maar in plaats dat die eerstgeboren jongen moest sterven, werd dat lam geslacht.

En weet u, dan ziet u het in gedachten voor u: toen die vader met de hysopkwast dat bloed van het offerdier streek, mocht die jongen met zijn vader door die deur, onder dat bloed, naar binnen gaan. En daar, achter dat bloed, was hij veilig.

Dat gaat de Heere nu doen met de zondaar die daar ligt in het dal van Achor. Die blijft daar niet liggen, maar wordt getrokken naar die deur. En laat ik het dan zo eens zeggen: dan druppelt het bloed van die posten, terwijl die zondaar door die poort naar binnen gaat, op de ziel van zo'n zondaar. Dan klaagt de wet niet meer aan. Dan klaagt het geweten niet meer aan. Dan krijgt de duivel geen kans meer om te schelden en aan te vechten. Zo krachtig toegepast. Waarom? Omdat Christus als die Deur als het ware tussen de Vader en die zondaar in staat. En Hij zegt: Vader, Ik heb toch alles volbracht. Hier is Mijn bloed. Nu kunt U toch niet anders dan deze zondaar, gewassen in Mijn bloed, aannemen?

En als je dan door die deur der hoop, door dat bloed van Christus, voor de Vader gebracht wordt, weet je wat God dan zegt? *Ik, Ik ben het, Die uw overtredingen uitdelg om Mij nentwil, en Ik gedenk uwer zonden niet.*

Overdenkt, kinderen des Heeren, wat dat die lieve Borg gekost heeft aan het kruis van Golgotha, om dit toe te passen. Dan word je enerzijds heel klein, maar dan zal de Heilige Geest ook de snaren van je ziel gaan aanraken.

Dan komt er een moment dat je gaat zingen. En dan wordt er in het Hebreeuws een heel bijzonder woord gebruikt, dat hier vertaald is met zingen. Eigenlijk staat er: dan ga je antwoorden. Dan mag er een gelovig antwoord komen op de grote verlossingsdaden van God in Christus.

Als de Heere je weeklacht en geschrei doet veranderen in een blijde rei, en je mag als het ware door die deur der hoop binnengaan, dan kun je niet anders meer dan zingen:

*Dan zingen zij, in God verblijd,
aan Hem gewijd,
van 's HEEREN wegen;
want groot is 's HEEREN heerlijkheid,
Zijn majesteit
ten top gestegen.*

Dan breekt er een hoopvolle lentetijd aan na een wanhopige wintertijd. Dan worden de bloemen gezien in het land, en de zangtijd genaakt. Dan wordt de stem van de tortelduif gehoord in ons land. Want de vijgenboom brengt zijn jonge vijgjes voort, en de wijnstokken geven reuk met hun jonge druifjes. En daar klinkt de stem van de Bruidegom. Daar klinkt de stem van Christus: *Sta op, Mijn vriendin, Mijn schone, en kom.* En op dat woord gaat de bruid zingen, antwoorden, zeggen:

*Laat vromen, juichend t' allen tijd,
Om mijn gerechtigheid verblijd,
Dien lust, dien ijver nooit bedwingen;
Maar zeggen, onder 't vrolijk zingen:
"Verheerlijkt zij de hoogste God;
Hij schenkt Zijn knecht een vreedzaam lot!"
Dan meldt mijn tong, met diep ontzag,
Uw recht, Uw lof den gansen dag.*

Amen.

